

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Milana Taubera, soudce Vadima Hlavatého a soudkyně Pavly Klusáčkové ve věci

žalobce: **Spolek "Zelené Hrdlořezy", IČO 02315301**
se sídlem Nad Smetankou 231/9, Praha 9
zastoupený advokátem Mgr. Jiřím Nezhybou
se sídlem Údolní 567/33, Brno

proti

žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**
se sídlem Mariánské náměstí 2/2, Praha 1

za účasti: **Daramis Development s.r.o., IČO 28187768**
se sídlem Jankovcova 1595/14, Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 10. 2017, č. j. X, sp. zn. X,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje

III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Obsah žaloby

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal přezkoumání a zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, (dále jen „správní řád“) zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Úřadu městské části Praha 9 (dále jen „stavební úřad“), ze dne 21. 12. 2016, č. j. X, (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), kterým na základě žádosti zúčastněné osoby rozhodl o umístění stavby s názvem „Obytný soubor Zelené město, III. etapa“ na pozemcích parc. č. 88/1 a 92/14, v k.ú. Hrdlořezy (dále jen „předmětná stavba“, či „III. etapa“).
2. Ohledně aktivní žalobní legitimace žalobce v žalobě uvedl, že je spolkem založeným za účelem ochrany přírody a krajiny v oblasti Praha, k. ú. Hrdlořezy, zejména v oblasti bytového komplexu a projektu tzv. Zelené Město a jeho okolí a dalších etap výstavby uvedeného projektu, který se účastnil územního řízení na základě § 85 odst. 2 písm. c) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění do 31. 12. 2017, (dále jen „stavební zákon“). Předmětná stavba se dotýká zájmů chráněných zákonem č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, (dále jen „zákon č. 114/1992 Sb.“), současně měla být dle přesvědčení žalobce předmětem posuzování podle zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o posuzování vlivů na životní prostředí), (dále jen „zákon EIA“), protože je žalobce přesvědčen, že je ve smyslu § 9d zákona EIA oprávněn napadat jak hmotnou, tak procesní nezákonnost napadeného rozhodnutí.
3. Žalobce také odkázal na nálezy Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 59/14, jenž se týká aktivní legitimace spolku k podání návrhu na zrušení územního plánu, která pramení z aktivní legitimace členů spolku, kteří mohou namítat zásah do svých veřejných subjektivních práv, přičemž tento nálezy lze dle žalobce vztáhnout i na projednávanou věc. Žalobce měl rovněž za to, že naplňuje definiční znaky pojmu „dotčená veřejnost“ podle článku 2 odst. 4 a 5 Aarhuské úmluvy.
4. Soud vzhledem k níže uvedenému posouzení aktivní legitimace u jednotlivých žalobních bodů podotýká, že žalobní body, které s ohledem na povahu osoby žalobce shledal nepřijatelnými, uvedl v naraci rozsudku jen ve stručné podobě.
5. V prvním žalobním bodě žalobce namítal, že záměr neměl být posuzován z hlediska vlivů na životní prostředí samostatně, ale spolu s dalšími etapami, přinejmenším s IV. etapou, neboť byl fakticky součástí většího projektu. Žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 9. 2014, č.j. 2 As 119/2014 – 34, podle kterého má být posuzování dopadů na životní prostředí bráno komplexně a není striktně vázáno předmětem územního a stavebního řízení. Jen tímto způsobem bylo možné záměr zodpovědně posoudit ve vztahu k životnímu prostředí, což se však nestalo. Z této skutečnosti žalobce dovozuje, že napadené rozhodnutí bylo vydáno nezákonně na základě nekompletních podkladů, bez posouzení EIA.
6. Žalobce tvrdil, že došlo k účelovému rozdělení projektu bytového areálu Zelené město na 4 etapy pod záštitou stejného investora – zúčastněné osoby. I. ani II. etapa nebyly v rámci procesu dle zákona EIA vůbec posuzovány, IV. etapa byla v době podání žaloby

Shodu s prvopisem potvrzuje

předmětem posuzování. Předmětná stavba dle žalobce spadá dle přílohy č. 1 zákona EIA, v tehdy účinném znění, do kategorie záměrů II, bod 10.6, s kapacitou parkoviště nebo garáží nad 100 parkovacích stání v součtu pro celou stavbu. Předmětná stavba však předpokládá výstavbu 99 parkovacích stání (což žalobce označil za podezřelé a hodné dalšího ověření), proto byla vyhodnocena jako „podlimitní záměr“, a tudíž dle příslušného správního orgánu nepodléhala ani zjišťovacímu řízení.

7. Pokud by ovšem bylo na předmětnou stavbu nahlíženo od počátku komplexně (přínejmenším III. a IV. etapa společně), bylo by nutné posouzení dle zákona EIA – pro IV. etapu se požaduje vybudovat 300 parkovacích míst.
8. Mimoto z dopravní studie zpracované pro III. etapu lze vyvozovat, že se se záměrem muselo počítat již při výstavbě I. a II. etapy, cit. „[n]avrhovaná stavba [III. etapa], ačkoliv je umístěvaná na nové pozemky tak reálně představuje doplnění počtu bytů na již jednou povolenou míru.“.
9. Pokud tedy Magistrát hl. m. Prahy, odbor ochrany prostředí, ve sdělení ze dne 26. 5. 2015, č. j. X, (dále jen „přezkumné sdělení“; pozn. žalobce v žalobě uvedl chybné č. j.) zhodnotil, že proces EIA není třeba, pak žalobce podotkl, že se tento závěr vztahuje jen na III. etapu. Navíc z přezkumného sdělení plyne, že tím, že došlo k doložení několika studií (hluková, rozptylová a dopravní), je částečně splněn předpoklad pro to, aby proces EIA nebyl zahájen, což je dle žalobce nesprávná úvaha.
10. V druhém žalobním bodě žalobce napadenému rozhodnutí vytýkal nedostatečné zjištění souladu záměru s územně plánovací dokumentací podle stavebního zákona. Žalobce tvrdil, že existují pochybnosti o správnosti zakreslené hranice mezi funkčními plochami OB a ZMK v koordinační situaci. Žalovaný tuto skutečnost dostatečně neprověřil, tudíž nebyla naplněna zásada materiální pravdy.
11. Předmětná stavba má být umístěna na pozemku parc. č. 92/14, k. ú. Hrdlořezy, na kterém se nachází funkční plocha OB (obytná území) – čistě obytné, sloužící pro bydlení, ale z východní strany rovněž i funkční plocha ZMK (zeleň městská a krajinná). ZMK předpokládá přírodní krajinnou zeleň, skupiny porostů, rozptýlené či liniové porosty dřevin i bylin, záměrně založené plochy a linie zeleně (parkové pásy), pobytové louky. Výstavba bytových domů na funkční ploše ZMK je přitom nepřipustná.
12. Prvostupňové rozhodnutí uvádí, že funkční plocha OB, do níž se předmětná stavba umísťuje, není v územním plánu podložena žádnou parcelní hranicí tak, aby byl jednoznačně definován východní průběh její hranice s funkční plochou ZMK. Stavební úřad ověřil, že předmětná stavba je umístěna západně od umístěného a již zkolaudovaného plynovodu, který tuto hranici sleduje a jednoznačně ji definuje, což bylo ověřeno v řízení o umístění tohoto plynovodu. Dle žalobce je však neakceptovatelné spoléhat se na správné umístění plynovodu a tím pádem i správné vytyčení hranice.
13. Ve výkresu koordinační situace C03 ze dne 30. 8. 2013, revize 6/2016 zpracovaném autorizovaným architektem (dále jen „výkres koordinační situace“) je vyznačená hranice funkčních ploch OB a ZMK silnou červenou přerušovanou čarou. Aby bylo možné ověřit, zda je poloha hranice funkčních ploch ve výkresu koordinační situace vyznačena správně, je nutné tuto hranici vyznačit v katastrální mapě a jejím lomovým bodům přiřadit souřadnice x, y v JTSK (jednotná trigonometrická síť katastrální) souřadnicích. Žalobce si na webové stránce geoportalpraha.cz stáhl digitální hranici všech funkčních ploch pro

všechny části Prahy, z čehož dovedl, že je možné získat přesné souřadnice v JTSK. Z předběžného ověření provedeného žalobcem vyplynulo, že poloha hranice funkčních ploch OB a ZMK je ve výkresu koordinační situace oproti hranici v územním plánu posunuta cca o 4 až 6 m východním a severním směrem tak, že funkční plocha OB je zvětšena, a tudíž zabírá část plochy ZMK.

14. Žalobce konečně odmítl tezi žalovaného, že kromě argumentace umístěním plynovodu porovnal celkovou rozlohu dané funkční plochy OB s rozlohou, která je uvedena v dokumentaci pro předmětnou stavbu, přičemž jejich hodnoty jsou shodné. Z této skutečnosti totiž nelze dovést, že záměr nebude přesahovat danou funkční plochu.
15. Ve třetím žalobním bodě žalobce namítal nedostatečné posouzení možného rozporu s cíli a úkoly územního plánování. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že cíle a úkoly územního plánování jsou zohledněny v procesu pořizování územního plánu. V této souvislosti žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 6. 2014, sp. zn. 9 As 95/2012 – 131, podle kterého finální posouzení souladu stavby s urbanisticko-architektonickým charakterem okolní zástavby musí učinit sám správní orgán. Žalobce měl za to, že posouzení nejen stavebního úřadu, ale i žalovaného bylo lakonické, odkazovalo se na územní plán a dotčená stanoviska, ale podstata věci nebyla dostatečně posouzena, v čemž žalobce spatřoval nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí.
16. Podle čtvrtého žalobního bodu měla dopravní studie velmi špatný výhledový odhad bez jakýchkoliv relevantních podkladů. Chyba takto způsobená dosáhla takové míry, že dopravní studie měla být přepracována, aby reflektovala reálný vývoj dopravy v okolí. Jednotlivé námitky v rámci odvolacího řízení nebyly žalovaným nijak konfrontovány s dopravní studií, žalovaný se pouze omezil na konstatování, že dopravní studie je aktuální. V důsledku tohoto postupu bylo napadené rozhodnutí učiněno na základě zavádějící a neaktuální dopravní studie, žalovaný tedy postupoval v rozporu se zásadou materiální pravdy. Z těchto důvodů se žalobce domníval, že napadené rozhodnutí je nezákonné a nepřezkoumatelné.
17. V pátém žalobním bodě žalobce požadoval, aby současně s napadeným rozhodnutím soud přezkoumal potvrzující závazné stanovisko Ministerstva dopravy ze dne 1. 6. 2017, sp. zn. X, kterým bylo potvrzeno závazné stanovisko Magistrátu hl. m. Prahy, odboru dopravních agend, ze dne 6. 4. 2016, č.j. X. Dle žalobce bylo potvrzující závazné stanovisko nedostatečně odůvodněno. Nebylo zjevné, na základě jakých konkrétních úvah dospělo Ministerstvo dopravy k závěru, že lze původní závazné stanovisko potvrdit. V odůvodnění je pouze uvedeno, že vycházelo z projektové dokumentace. Námitkami žalobce se nijak nezabývalo, resp. vůbec je nezmiňuje. Vzhledem k nedostatečnému a nepřesvědčivému odůvodnění potvrzujícího závazného stanoviska nebyl dán důvod pro potvrzení původního stanoviska.
18. V šestém žalobním bodě žalobce zpochybnil výjimku z čl. 8 odst. 2 vyhlášky č. 26/1999 Sb. hl. m. Prahy, o obecných technických požadavcích na výstavbu v hlavním městě Praze, (dále jen „OTPP“), udělenou stavebním úřadem dne 27. 4. 2014, č.j. X, pro odstupovou vzdálenost mezi bytovými domy č. 32 a č. 33, a to z důvodu nesprávného provedení realizace II. etapy. Žalobce tvrdil, že stále trvá nezákonný stav spočívající v nezákonném posunu II. etapy a na ni navazujícího záměru, který nebyl odhalen ani stavebním úřadem, ani žalovaným. Žalobce navrhl zrušit napadené rozhodnutí na základě tohoto nezákonného stavu.

Shodu s prvopisem potvrzuje

II. Vyjádření žalovaného

19. Ve vztahu k aktuálnosti dopravní studie a odůvodnění závazného stanoviska žalovaný uvedl, že předložená dokumentace předmětné stavby byla zpracována 30. 8. 2013, dopravní studie byla vypracována v červenci 2013 a žádost o vydání rozhodnutí o umístění stavby byla podána dne 2. 7. 2014. Na základě těchto skutečností žalovaný setrval na svém názoru, že dopravní studie byla v době podání žádosti aktuální. Žalovaný vzal v potaz rozdíly mezi dopravní studií pro III. etapu a IV. etapu, přičemž konstatoval, že kapacita posuzovaných křižovatek byla dostačující, což žalobce žádnou doloženou dopravní studií nevyvrátil. Z potvrzujícího závazného stanoviska je zřejmé, jaké věci se týkalo a z jakých důvodů bylo vydáno.
20. Co se týče nedostatečné odstupové vzdálenosti bytových domů č. 32 a 33, stavebním úřadem byla vydána výjimka, přičemž rozhodnutí o výjimce nabylo právní moci dne 28. 4. 2015, čímž se stalo závazným pro řízení o umístění stavby dotčených bytových domů. Žalovaný akcentoval, že v řízení o umístění stavby nelze řešit dřívější povolení výjimky, které je pravomocné.
21. Ve zbylých žalobních bodech odkázal žalovaný na odůvodnění napadeného rozhodnutí a navrhl, aby soud žalobu pro nedůvodnost zamítl.

III. Posouzení žaloby soudem

22. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, jež jeho vydání předcházelo, v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán, vycházející přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí správního orgánu [§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“)].
23. O podané žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s.ř.s. bez nařízení jednání, neboť žalobce s tímto postupem výslovně souhlasil a žalovaný se k výzvě podle § 51 odst. 1 s.ř.s. v zákonné lhůtě nevyjádřil.
24. Žaloba není důvodná.
25. Soud se předně zabýval otázkou aktivní legitimace žalobce. Při jejím posouzení vyšel ze skutečnosti, že žalobce byl účastníkem správního řízení, a z charakteru žalobce jako spolku, jehož základním cílem dle stanov je ochrana přírody a krajiny. Dále soud zohlednil ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu zabývající se otázkou aktivní legitimace spolků.
26. Z rozsudků Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 6. 2015, č.j. 1 As 13/2015 – 295, a ze dne 16. 1. 2018, č.j. 2 As 328/2016 – 96, vyplývá, že spolkům přísluší oprávnění namítat procesněprávní pochybení správních orgánů ve smyslu § 65 odst. 2 s.ř.s.
27. Pokud jde o oprávnění žalobce podat žalobu podle § 65 odst. 1 s.ř.s., respektive oprávnění vznášet hmotněprávní námitky, pak v rozsudku ze dne 25. 6. 2015, č.j. 1 As 13/2015 – 295, Nejvyšší správní soud tuto možnost připustil za předpokladu, že byla napadeným rozhodnutím dotčena hmotněprávní sféra žalobce. Z hlediska možného dotčení na hmotných právech je přitom rozhodující existence dostatečně silného vztahu k lokalitě, v níž má být realizován předmětný zájem, přičemž svůj význam má i delší časové působení spolku.

28. Dle spolkového rejstříku žalobce vznikl dne 11. 11. 2013 a byl do něj zapsán ke dni 1. 1. 2014. Žalobce má sídlo na území hlavního města Prahy, v katastrálním území předmětné stavby, a jak soud uvedl již výše, jedním z jeho hlavních cílů je ochrana přírody a krajiny „v oblasti obce Praha, katastrální území Hrdlořezy, zejména v oblasti bytového komplexu a projektu tzv. Zelené Město a jeho okolí a dalších etap výstavby uvedeného projektu“. S ohledem na uvedené má soud za to, že žalobce je zavedeným spolkem, který má k dotčené lokalitě dostatečně silný vztah, pročež je aktivně legitimován podle § 65 odst. 1 s.ř.s.
29. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 1. 2018, č. j. 2 As 328/2016 – 96, spolkům, jakožto účastníkům správního řízení na základě § 70 odst. 3 zákona č. 114/1992 Sb., přísluší před správními soudy vznášet pouze ty námitky, které se týkají ochrany přírody a krajiny, cit. „[t]o znamená ochrany jedné ze složek životního prostředí vymezených v § 2 odst. 1 zákona č. 114/1992 Sb. (tj. volně žijící živočichové, planě rostoucí rostliny a jejich společenstva, nerosty, horniny, paleontologické nálezy a geologické celky, ekologické systémy a krajinné celky, jakož i vzhled a přístupnost krajiny) či týkající se jednoho z prostředků, jimiž je ochrana přírody a krajiny zajišťována (§ 2 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny)“.
30. Soud dále upozorňuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 12. 2006, č. j. 6 A 83/2002 – 65, podle kterého „[u]dělení souhlasu či nesouhlasu dotčeného orgánu ochrany přírody a krajiny s umístěním stavby, která by mohla snížit nebo změnit krajinný ráz (§ 12 odst. 2 zákona ČNR č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny), se musí dít ve formě rozhodnutí správního orgánu. Rozhodování správního orgánu ale nepřichází v úvahu, jestliže na konkrétní právní vztahy se stavbou související zákon o ochraně přírody a krajiny vůbec nedopadá; takový případ nastává i tam, kde stavba je umístována do prostředí, které vůbec nemá znaky krajiny ve smyslu zákona o ochraně přírody a krajiny, a nemá tedy ani „krajinný ráz“. Takovým prostředím je - nejsou-li tu jiné skutečnosti, které by takový závěr vyvrátily - i zastavěná centrální oblast pražské městské části, tedy vysoce urbanizované městské prostředí bez významných krajinných prvků, bez výskytu druhů planě rostoucích rostlin, volně žijících živočichů, nalezišť nerostů atd. Zájmy obdobné zájmům na ochraně přírody a krajiny hájí v takovém prostředí dotčené orgány jiné (v pražské památkové rezervaci orgány státní památkové péče)“. Obdobný závěr pak byl vysloven i v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 6. 2009, č. j. 6 As 48/2008 – 210. Soud konstatuje, že předmětná stavba je umístována do zastavěné oblasti, která je vysoce urbanizovaná (nejedná se sice o centrum Prahy, leč přesto jde o městské prostředí bez významných krajinných prvků), což je dle názoru soudu potřeba zohlednit i při vyhodnocení přípustnosti žalobních bodů. Nutno dodat, že žalobce námitku zásahu do krajinného rázu výslovně nevzněsl, ve druhém žalobním bodě však namítá přesah předmětné stavby do funkční plochy ZMK (viz níže).
31. S ohledem na shora uvedené a na tvrzení žalobce, že byl účastníkem řízení podle § 70 odst. 1 a 3 zákona č. 114/1992 Sb. [žalobce označil § 85 odst. 2 písm. c) stavebního zákona, který odkazuje na účastenství na základě zvláštního právního předpisu], se soud u každého z žalobních bodů samostatně zabýval otázkou, zda je daný žalobní bod žalobce oprávněn vznést, či nikoliv.
32. Soud má za to, že žalobce je oprávněn vznést první žalobní bod, neboť otázka, zda měla být předmětná stavba posuzována dle zákona EIA, je námitkou procesněprávního pochybení správních orgánů. Současně však shledal tento žalobní bod nedůvodným.
33. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že se žalovaný zabýval otázkou případného společného posouzení III. etapy spolu s I. a II. etapou, neboť odkazuje na

sdělení Magistrátu hl. m. Prahy, odboru životního prostředí, ze dne 13. 6. 2014, sp. zn. X, (dále jen „sdělení OŽP“), k němuž se v rámci přezkumu podrobně vyjádřilo přezkumné sdělení. Z těchto soud zjistil, že záměr III. etapy byl posuzován v souvislosti s tehdy dokončenou výstavbou I. etapy a probíhající výstavbou II. etapy, viz strana 4 přezkumného sdělení „[k]umulace s I. a II. etapou výstavby bytového souboru „Zelené město Jarov“ byla vyhodnocena v rámci předloženého oznámení podlimitního záměru“. V rámci „předběžného zjišťovacího řízení“ byly podrobně posouzeny oblasti dopravy, ovzduší, hluku a vlivu na krajinný ráz v souladu s § 6 odst. 3 zákona EIA.

34. Dopravní situace byla posouzena na základě dopravní studie, která obsahovala výpočet určující 96 parkovacích míst jako minimální množství stanovené v souladu s OTPP. Konečné množství parkovacích míst v záměru bylo 99. Soud konstatuje, že teze žalobce, že se měl žalovaný důkladněji zabývat počtem parkovacích míst a ověřit ho, není ničím podložená. Žalobce poukazuje pouze na to, že počet parkovacích míst je o jedno nižší, než je limit, aniž by však čímkoli vyvracel, či alespoň zpochybňoval věcnou správnost výpočtu.
35. Jelikož žalobce v rámci čtvrtého žalobního bodu (který soud jinak shledal nepřijatelným, viz níže) namítal, že počet parkovacích míst neměl být posuzován dle OTPP, soud dodává, že podle přechodných ustanovení § 85 odst. 1 nařízení č. 10/2016 Sb. hl. m. Prahy, kterým se stanovují obecné požadavky na využívání území a technické požadavky na stavby v hlavním městě Praze (pražské stavební předpisy), [dále jen „PSP“], *dokumentace a projektová dokumentace, která byla zpracována do 30. září 2014 podle vyhlášky č. 26/1999 Sb. hl. m. Prahy, o obecných technických požadavcích na výstavbu v hlavním městě Praze, ve znění pozdějších předpisů, a předložena stavebnímu úřadu ve lhůtě do 30. září 2016, se posuzuje podle vyhlášky č. 26/1999 Sb. hl. m. Prahy, o obecných technických požadavcích na výstavbu v hlavním městě Praze, ve znění pozdějších předpisů.* Podle § 1 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 1a odst. 1 písm. a) vyhlášky č. 499/2006 Sb., o dokumentaci staveb (dále jen „zákon o dokumentaci staveb“), a Přílohy č. 1 k zákonu o dokumentaci staveb jsou studie součástí dokumentace pro vydání rozhodnutí o umístění stavby. Na základě tohoto žalovaný správně uvedl, že při posuzování dopravní studie bude použita úprava OTPP, nikoli PSP.
36. Stav ovzduší byl posouzen podle rozptylové studie ze září 2013, podle které byl v lokalitě překročen průměrný roční imisní limit látky benzo(a)pyrenu a počet denních maximálních koncentrací v průběhu roku suspendovaných částic PM₁₀, v obou případech však byla konstatována nevýznamnost tohoto překročení.
37. Podkladem k posouzení úrovně hlukového znečištění byla hluková studie ze září 2013, podle které hluk emitovaný vlastním provozem záměru nepřekročí hygienické limity ve smyslu Nařízení vlády č. 272/2011 Sb., o ochraně zdraví před nepříznivými účinky hluku a vibrací.
38. Na základě výše uvedených skutečností bylo vydáno sdělení OŽP, že u podlimitního záměru podle § 4 odst. 1 písm. d) zákona EIA nebude provedeno zjišťovací řízení, které bylo přezkoumáno a potvrzeno přezkumným sdělením.
39. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí lze dovodit, že se žalovaný ztotožnil se závěry uvedenými v přezkumném sdělení, které dostatečně podrobným způsobem vypořádává odvolací námitky. Tvzení, že nebylo reagováno na námitku, že záměr měl být realizován v lokalitě, která již čelila dopravnímu, imisnímu i hlukovému zatížení, není opodstatněné, neboť správní orgán uvedl skutečnosti, kterými takové tvrzení vyvrátil (k dopravní studii viz vypořádání čtvrtého žalobního bodu níže).

40. Soud dodává, že I. a II. etapa nebyly posuzovány podle zákona EIA, neboť na základě metodického výkladu obsaženého v dopisu Ministerstva životního prostředí ze dne 22. 8. 2005, č.j. 7750/ENV/710/05 *„budou posuzována parkoviště a garáže s kapacitou nad 100 parkovacích stání v součtu pro celou stavbu s tím, že do tohoto součtu se nezapočítávají veřejně nepřístupná parkovací stání umístěná v podzemním či nadzemním podlaží objektu v rámci jeho půdorysu, a u kterého výrazně převažuje bytová funkce a parkovací stání slouží výhradně pro parkování vozidel uživatelů bytů“*. V souvislosti s touto skutečností nelze hovořit o tom, že by investor záměr „Zelené město“ úmyslně rozdělil na více etap, aby se vyhnul posouzení podle zákona EIA.
41. Soud má za to, že žalobce je oprávněn vznést druhý žalobní bod, neboť otázka, zda umístění předmětné stavby nepřesahuje do funkční plochy ZMK, se bezprostředně týká ochrany přírody a krajiny. Současně však shledal tento žalobní bod nedůvodným.
42. K námitce důvodných pochybností o správnosti zakreslení průběhu hranice mezi funkčními plochami OB a ZMK soud uvádí následující. V prvostupňovém rozhodnutí je uvedeno, že záměr je umístěn do plochy OB v souladu s územním plánem sídelního útvaru hl. m. Prahy, schváleným usnesením zastupitelstva hl. m. Prahy č. 10/05 ze dne 9. 9. 1999, a vyhláškou č. 32/1999 Sb. hl. m. Prahy, o závazné části územního plánu sídelního útvaru hlavního města Prahy. Hranice funkční plochy OB uvnitř parcely č. 92/14 není jednoznačně ohraničena jinak, než prostřednictvím plynovodu, který byl na základě územního rozhodnutí ze dne 8. 9. 2014, č.j. X, přeložen takovým způsobem, že nyní sleduje a definuje východní hranici mezi funkčními plochami OB a ZMK na parcele č. 92/14.
43. Na požadavek určení průběhu hranice mezi funkčními plochami prostřednictvím lomových bodů v systému JTSK žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí reagoval tím, že vzhledem k základnímu měřítku 1:10 000 v územním plánu a tloušťce čáry značící hranici 0,25 mm odpovídá tloušťka této čáry pásma o šířce 2,5 m. Za takové situace není možné, aby byl zjištěn průběh hranice s přesností, jakou žalobce požadoval. Navíc, vzhledem k tomu, že se lomové body východní a severní části hranice nacházejí mimo hranice pozemků, není možné je definovat prostřednictvím JTSK souřadnic, jelikož územní plán tyto údaje neobsahuje.
44. Žalovaný argumentoval též tím, že celková rozloha funkční plochy OB je dle územního plánu 40 600 m², což odpovídá hodnotě této funkční plochy uvedené v dokumentaci. Na základě toho dospěl k názoru, že hranice je v dokumentaci zakreslena správně.
45. Soud přitakává žalovanému, že vzhledem k situaci, kdy se lomové body hranice nacházely mimo hranice pozemku, neměl nástroj, kterým by souřadnice těchto lomových bodů získal, neboť nejsou uvedeny v katastrální mapě ani v územně plánovací dokumentaci. Žalobce neuvedl žádný relevantní argument, na základě kterého by vznikly důvodné pochybnosti o správnosti dokumentace, zejména zakreslení průběhu hranice. Jeho tzv. předběžné ověření nelze považovat za způsobilé vyvolat pochybnosti o závěrech správních orgánů, neboť se nejedná o odborné vyjádření (a již z názvu je evidentní, že je to jen odhad), naproti tomu výkres koordinační situace byl zpracován autorizovaným architektem. Žalobce nijak konkrétně nevyvracel ani argument, že hranice funkčních ploch OB a ZMK jde po linii přeloženého plynovodu, stejně tak konkrétně nespороval hodnotu funkční plochy OB uvedenou v dokumentaci, kterou žalovaný porovnával s rozlohou funkční plochy dle územního plánu, popř. nedokládal, že se tato plocha při zachování své

hodnoty „posunula“ mimo své hranice. Soud se tudíž domnívá, že správní orgány v situaci, kdy se nemohly opřít o jednoznačné a exaktní souřadnice, vycházely z jiných, hodnověrných podkladů a logických, odůvodněných úvah, čemuž nelze nic vytknout.

46. Co se týče třetího žalobního bodu týkajícího se údajného rozporu napadeného rozhodnutí s cíli a úkoly územního plánování, soud konstatuje, že námitka je zcela obecná (nelze tak ani uvážit, zda se dotýká ochrany přírody a krajiny). Z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí k § 90 písm. b) stavebního zákona vyplývá, že se stavební úřad stručně zabýval popisem stávajícího stavu území. Je zde přítomno i posouzení koncepce III. etapy ve vztahu k ostatním etapám, zejména II. etapě, na kterou přímo navazuje. Je uvedeno, že způsobem provedení III. etapa navazuje na předchozí etapy, které doplňuje, přičemž technická stránka staveb je řešena obdobným způsobem. Zmíněna je existence veřejného parku z předchozích etap a zároveň vznik nového náměstí, ze kterého bude umožněn přístup do prostorů zeleně sousedících se záměrem. Žalovaný též odkazuje na jednotlivá závazná stanoviska, na základě kterých byly do prvostupňového rozhodnutí zaneseny podmínky umístění stavby, čímž mělo dojít k dosažení cílů a úkolů stanovených územním plánováním (k dopravnímu stanovisku rozporovanému žalobcem viz níže). Z tohoto je zjevné, že stavební úřad stručným způsobem posoudil soulad s cíli a úkoly územního plánování, což je s ohledem na obecnost námítky žalobce naprosto dostačující a soud proto tento žalobní bod shledal nedůvodným.
47. Pokud jde o čtvrtý a pátý žalobní bod, soud dospěl k závěru, že žalobce není oprávněn je vznést. Soud připomíná výše zmíněný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 1. 2018, č. j. 2 As 328/2016 – 96, dle něhož se námitky musí týkat ochrany přírody a krajiny, jak jsou vymezeny v § 2 odst. 1 nebo 2 zákona č. 114/1992 Sb. Nutno poukázat také na výše zmíněné rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 12. 2006, č. j. 6 A 83/2002 – 65, a ze dne 10. 6. 2009, č. j. 6 As 48/2008 – 210, a z nich vyplývající závěr, že ochrana přírody a krajiny v městské zástavbě v zásadě nepřichází v úvahu. Oba tyto žalobní body se týkají dopravní situace (věcně nesprávné dopravní studie, nepřezkoumatelného a nesprávného závazného dopravního stanoviska), a to v urbanizovaném prostředí, přičemž žalobce netvrdil žádnou konkrétní souvztažnost s ochranou přírody a krajiny ve smyslu § 2 odst. 1 a 2 zákona č. 114/1992 Sb. (pozn. ohledně počtu parkovacích míst viz výše). Dle náhledu soudu tak tvrzení žalobce uvedená v obou žalobních bodech nemohou mít žádný vliv na jeho hmotněprávní sféru, neboť se vymezených složek životního prostředí, případně prostředků, jimiž je ochrana přírody a krajiny zajišťována, nikterak nedotýkají. Na základě těchto okolností je dle soudu zřejmé, že žalobní body vykročily z mezí přípustnosti námítek, jak je definovala judikatura Nejvyššího správního soudu.
48. Soud dodává, že judikatura Nejvyššího správního soudu není v rozporu s žalobcem odkazovaným nálezem Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 59/14. Judikát ústavního soudu reagoval na již překonaný názor správních soudů, že ekologickým spolkům náleží vznášet pouze procesní námitky. Výše zmiňovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 1. 2018, č. j. 2 As 328/2016 – 96, pak již hmotněprávní námitky připouští, leč s ohledem na specifickou povahu ekologických spolků stanoví mantinely těchto hmotněprávních námítek, což není v rozporu ani s Aahurskou úmluvou. Pokud jde o širší závěr citovaného judikátu Ústavního soudu, že spolek (nikoli ekologický, ale obecně jakýkoli) může hájit práva svých členů, pak soud konstatuje, že tvrzení žalobce uvedená žalobě nijak nepracují s takto pojatou ochranou členů spolku, poněvadž z koncepce žaloby je patrné, že se dovolává ochrany přírody a krajiny.

49. Co se týče šestého žalobního bodu, soud opět dospěl k závěru, že žalobce není oprávněn jej vznést. Soud předně uvádí, že se jedná o výjimku udělenou samostatným rozhodnutím, a nikoli jedním z výroků napadeného rozhodnutí (v takovém případě by totiž soud o tomto žalobním bodě rozhodoval zvláštním výrokem). Dále pak soud pro stručnost odkazuje na předchozí odstavce, neboť tam uvedená argumentace platí i pro tento žalobní bod – v případě zpochybnění udělené výjimky nebyla žalobcem tvrzena žádná konkrétní souvislost s ochranou přírody a krajiny ve smyslu § 2 odst. 1 a 2 zákona č. 114/1992 Sb., přičemž ochrana stávajících obyvatel, soukromí či lidského zdraví žalobci nepřísluší.

IV. Závěr

50. Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
51. Protože žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému žádné účelně vynaložené náklady v řízení nevznikly, soud ve druhém výroku rozsudku v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
52. Soud konečně rozhodl tak, že zúčastněné osobě nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení, neboť jí neuložil plnění žádných povinností, ani neshledal důvody zvláštního zřetele hodné (§ 60 odst. 5 s. ř. s. *a contrario*).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 14. července 2021

Shodu s prvopisem potvrzuje

Milan Tauber
předseda senátu

z důvodu nepřítomnosti předsedy senátu
podepsal písemné vyhotovení rozhodnutí v souladu
s § 54 odst. 2 věta druhá s. ř. s. člen senátu Vadim Hlavatý v.r.